

I ljuset av MARIA

Andra boken

Agneta Bilker

I ljuset av MARIA

Andra boken

Agneta Bilker

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com
ISBN 978-91-89773-26-4

© Agneta Bilker
linneberggard.se

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen
Omslagsfoto: Canva

Grafisk form samt illustration "Maria dansar":
LINDROTH Bokformgivare & illustratör
www.monicalindroth.se

Tryck: Scandbook AB, Falun, 2024

Innehåll

Historik från tiden under Marias liv	7
Inledning	10
Äntligen en by där vi var välkomna	12
I ljuset av Maria	66
Tomas ger bort mig till Muhammad	92
Vi befriar de tillfångatagna	123
Vi drömmer om att bygga en ny by	159
Jag återser Edith	172
Vi möter Elisabeth	192
Jag får ett nytt bett av en orm	208
Vi bygger upp en egen by	237
Muhammad är sjuk	260
Mannen med piskan	275
Vi är nu vandrande bröder	290
Vi går åter till vår gamla by	312
Transporten kommer	328
Vi blir osams	348
Jag blir överfallen	361
Ordförklaringar	381

Historik från tiden under Marias liv

Byar kunde se olika ut. En by var större där marken var odlingsbar och folket var kunnigt att ta vara på de möjligheter som gavs. En väl fungerande by bestod av en byäldste som var rättvis och såg, i alla avseenden, till byns bästa. Det fanns ett byråd bestående av utsedda män där alla var eniga om de lagar som var utformade och ansågs fungera väl. Oftast var de större byarna platser där man idkade handel med mindre omkringliggande byar. Ju fler möten med personer utifrån, desto mer blandades folket och friskare barn sattes till världen.

I de södra delarna av landet var husen ofta byggda i en blandning av lera, gräs och vass, med en liten runddel på framsidan av huset och en högre mur runt husets baksida. Detta bildade en bakgård där det eldades och lagades mat. På muren klängde ofta växter som gav frukt. Kvinnorna tillbringade oftast dagarna inne på dessa gårdar, utom när de gick in till byn själva för att göra inköp. Grannkvinnorna gick ofta tillsammans ut till området utanför byn för att plocka ved eller göra naturbehov, eftersom det var riskabelt att ge sig ut på egen hand.

En mindre by kunde uppstå på grund av att några familjer stannat och blivit kvar där. Byn växte då fler och fler kom dit och på så sätt fått byn att bli större. Här gällde oftast den ursprungliga familjens lag och ordning. På dessa platser fanns sällan någon byäldste eller något byråd, utan byn leddes av en familjeklan. En fattigare by var ofta uppbyggd av enklare material och var sällan byggd av kunniga byggnadsarbetare. Dessa hus var sällan välbyggda utan fick repareras hela tiden då de lätt rasade. De byggdes ofta med en blandning av flätade grenar, vass, lera och tyg som skydd mot solen. Dessa byar kunde bestå av 25 till 50 personer.

I de norra delarna av landet var husen större och byggda av stenar, lera, trä och spån. De var stabilare och ofta rikt dekorerade med mönster för att visa familjens status. Man kunde se om husets ägare var vävare, smed, bagare eller annat. Här kunde en större familj ha flera hus hopbyggda och bakgård med fruktträd, grönsaker och druvor. Folket tillbringade dagarna ute på bakgården och sov inne i huset. Det var inte ovanligt att fyra till fem hus var hopbyggda.

Inne i Jerusalem myllrade det av människor som arbetade eller tillbringade dagarna med att roa sig på olika sätt. De enda bofasta var utvalda personer som var viktiga för staten Rom, kungen och hans stab samt andra rika och viktiga personer. Soldater patrullerade och såg till att dagarna flöt på utan något hot utifrån. Utanför stadsmuren fanns soldatstaden, som kunde liknas vid ett jättestort tältläger som sträckte sig så långt ögat kunde nå. Här vaktade soldater som såg till att inga obehöriga kom in i lägret eller att ingen soldat försökte ta sig utanför soldatstadens gräns. En soldat var livegen och fick endast röra sig i grupp för att utföra en uppgift. Detta berättade stridsherren Pontius när Tomas fick följa med honom på ett besök i soldatstaden.

Utanför Jerusalem fanns också en tältplats där stadens besökare slog läger för att sedan ta sig in i staden för att handla och sälja varor. Här kunde man möta många köpmän som kom från andra länder och som hade med sig spännande varor. Utanför i kanten av stadsmuren fanns en samlingsplats för väntande kvinnor som hade sina män inne i staden för att roa sig eller sälja varor. Här blev kvinnorna beskyddade av varandra och kunde hitta tillfälliga vänner att samtala med.

Det fanns ett tempel och ett antal synagogor som också var bostad till de som ansvarade för den andliga byggnaden. Många av landets invånare hade en önskan att besöka Jerusalem eftersom det ansågs vara Guds egen stad. Här kunde en troende och laglydig person få välsignelse av Guds hand förmedlad av en präst.

På flera platser, några dagars vandring från Jerusalem, fanns uppsamlingsläger dit fångar fördes. Det var unga, friska män som kunde komma till användning för romarna. Det var esséer, fariséer och storväxta andra män som kunde bli utbildade i olika stridskonster för att användas för underhållning. Varje man som fångades in fick redogöra för vilken familjestam han tillhörde och vilket yrke han var kunnig i. En del av fångarna blev överskeppade till Rom på en gång för att gå olika öden till mötes. Moen hade kunskapen att tillverka silversmycken och var väl kunnig i att smida verktyg och redskap. Han blev uttagen till ett läger där det lagades och reparerades sådant som soldarena hade lämnat in för att få det iordningställt.

När Tomas besökte uppsamlingslägret där Moen var stationerad bestod tältstaden av ett tjugotal större tält som inhyste 10 till 12 personer. I mitten av området var arbetsplatsen för fångarna och soldater vaktade sina fångar. För att inte få tråkigt roade sig soldaterna med att upprätta en turnering där de skulle kämpa mot varandra genom att slåss och helst ta död på sin motståndare. Det var en svår kamp för dessa unga män som var tvungna att gå emot Mose lagar och den ed de hade svurit, där de lovat att älska sin nästa och se alla esséer som sin broder och familjemedlem.

Den grotta och boplats Maria återkom till i bergen flera gånger var även den plats där Tomas föddes. Grottan låg nära den egyptiska gränsen och låg samtidigt i linje med den väg Mose hade använt sig av på sina ökenvandringar. De flesta människor tog vägen genom en

stor dalgång ut till de sista oaserna och de källor som kan liknas vid dagens station där man fyllde sina vattenförråd och vilade innan eller efter den arbetsamma vägen genom öknen. Vägarna delade sig många gånger och flera vägar gick in i dagens Jordanien. Grottan delades mellan män och kvinnor. Den hade en stor öppning där det var högt i tak och det var platsen för de gemensamma måltiderna och fungerade som bönehus. Längre in delades grottan och bildade två långsmala ”rum”, där det högra rummet var männens plats och det till vänster var kvinnornas plats. Utanför öppningen till grottan var små tält uppsatta om någon besökare var på tillfälligt besök. Grottan var väl gömd bland klippavsatser och stora stenar. Det fanns flera små grottor som tjänade som matförråd och annat som skulle förvaras torrt. Framför stora grottan var det en jämn och stor yta att leka och umgås på.

De djur som tillhörde stammen bestod ofta av ett par åsnor för att packa varor på och tre till fyra får för att få ull. Under vissa perioder togs djuren ner i området för att äta och få röra på sig. Gräs och annat grönt bars upp till djurens plats. Vägen upp till grottan var brant och svår att hitta med ett stort stenröse utan en synbar stig eller väg. En smal öppning likt en portal i berget ledde in till den stora grottan och gömde boplatsen väl.

Inledning

Maria levde i en tid av kaos och förföljelse, där ingen vågade samtala eller sälja varor till främmande personer de inte mött tidigare. Ett fåtal byar var välkomnande, för deras by hade ännu inte fått påhälsning av romarna och därför inte sett vad som kunde hända i byn om de inte följde romarnas lagar.

Vandrare var ofta ovälkomna, då de ansågs vara opålitliga och orena. En vandrare ansågs också vara en person som inte kunde leva med sin by eller med sitt folk. De hade ryktet att vara bråkmakare som ville splittra och skapa otrivsel i sin omgivning.

Eftersom Maria förstod att ingen ville visa vänlighet mot eller omsorg om en okänd kvinna, blev hon rädd att lära känna nya kvinnor. Hon var rädd att bli ertappad som en essé eftersom hon hade fått en annorlunda uppväxt med andra traditioner.

Maria hade en vilja och drivkraft att få återse sin son. Detta gjorde att hon släppte sin rädsla och gick emot sin andliga tro och sina traditioner. Viljan att överleva och stå ut med alla motgångar drev henne framåt till den plats som hon älskade mest, Jerusalem, där hennes son skulle återförenas med henne.

Vägen till Jerusalem blev krokig och lång. Muhammad och Maria, två ensamma och utstötta själar flätades samman och blev oskiljaktiga, samtidigt som deras kärlek sattes på prov. Muhammads längtan att få äga en hustru och bli far till små liv kastades omkull, liksom längtan att få ha ett samliv med sin kvinna. Maria fick vara med om många provningar efter det hon åter mött Tomas.

Tomas försökte förbereda Maria för kommande livstider då hon skulle utveckla sina mediala förmågor. Han skulle bli hennes andlige ledare när han var i den andliga världen och hon

vandrade i ett liv på jorden. Marias ointresse och misstänksamhet om det mediala seendet gjorde Tomas besviken.

Att vara tvillingsjälur och leva sida vid sida, blev en stor utmaning för Tomas och Maria. De led av att känna av varandras känslor och tankar. Tomas önskan att bygga upp en lycklig värld där Maria skulle leva, blev ibland för stor och ansträngande för honom.

Livet och tiden i Israel blev en utmaning då Tomas såg en möjlighet att splittra en fångtransport med esséer och låta dem åter få sin frihet.

Agneta

Äntligen en by där vi var välkomna

Det blev en lång väntan tills de äntligen gav oss besked att vi fick stanna en kort tid. Vi tackade och lovade att vara som ett tyst och ärligt folk ska vara.

– Muhammad! sa jag på arabiska ... åsnan?

– Ja, den här åsnan tillhörde mannen som vi begravde. Kan vi få köpa henne? frågade Muhammad.

Det blev tyst.

– Var det hans?

– Inte vet vi. Hon bara stod vid vår åsna en morgon då vi vaknade. Varifrån hon kom, vet inte vi.

– Hon är er, för den mannen ägde inget. Han var ensam och sorgsen över sina söner, han ville inte se dem, därför gav han sig ut från byn. När sönerna gav sig på några kvinnor, rövade bort dem och försökte behålla dem, blev sönerna tillfångatagna och utkörda. De lovade att aldrig visa sig i byn, sa en av männen.

– Det är hemskt att de kunde vara så grymma mot sin far, sa jag.

– Maria, vi måste också leva, inte bli förtvivalde över att dessa personer har förstört livet för andra.

– Jag vet, Muhammad, sa jag.

– Tomas, är du kvar?

– Jag har följt handlingen mor. Det är hemskt för mig också, men det var den enda utvägen jag såg.

– Tomas, är du säker på att vi gjorde rätt?

– Jag vet inte. Det vet man aldrig, men lev idag. I morgon är en ny dag.

– Kan man glömma allt som blir fel? De fick sluta sina liv för vår skull.

– Ja, de hotade er och tog livet av flera stycken.

– Det är så oroligt inom mig. Kan du förklara för mig vad som händer?

– Ja, du känner som jag. Vi har fört hem ett par män som var skyldiga några liv. Där fick

de sin dom av sina bybor. Det är något inom oss som gick sönder, mor. Vi fick en känsla av att leva fel.

– Hur?

– Jo, du och jag har alltid velat se vår nästa som en vän, ingen som vi vill ta död på.

– Jag känner också så, sa jag till Tomas.

– Vi slår läger här i utkanten av byn, sa Maneh.

– Vi får vara här några dagar, sa Kareh.

– Då ber vi att få köpa mjöl och så bakar vi en omgång bröd så att vi har en tid framöver.

Vi såg fram emot att få nybakat bröd.

– Du, Muhammad, kan du fråga om någon säljer mjöl till oss?

Han gick i väg och kom tillbaka med en påse mjöl.

– Här har ni, små prinsessor. Baka nu kungligt bröd till era män.

Vi kände oss trygga igen. Vi grävde en grop och förberedde oss för en enklare typ av ugn.

Då frågade Maneh:

– Hur är det nu man gör när man bakar? Det skulle vara roligt att få se på och lära sig.

– Gör dig inte till åtlöje, sa Kareh.

– Nej, det är sant.

– Det är kvinnogöra, Maneh. Du kan aldrig göra som vi ändå. Bröd är ett arbete med händer och de som har stora händer gör inget gott bröd, sa Kareh.

Han tittade på sina händer och skrattade.

Nu är det dags att fostra er kvinnor att plocka ved, baka bröd och säg sedan till när det är dags att äta. Vi män ska se till att ni har det bra, sa Maneh.

– Då är det bäst att ni följer med oss och ser på, sa Kareh.

– Du är inte en man om du springer efter din hustru hela tiden, sa Muhammad.

– Jo, det är det man gör, Muhammad.

– Det där var ett slag i ansiktet, Maneh, sa Muhammad.

– Jag ber om förlåtelse, det var inte min mening, sa han ångerfullt.

– Jag vet, sa Muhammad och gick i väg för att se sig om.

– Han är en man att lita på, Maria. Han är guld värd, sa Kareh.

– Jag vet vad han är värd.

Jag gick i väg för att plocka ved.

– Följer du med, Kareh, eller vill du vila?

– Jag vill vila.

– Då ses vi om en liten stund, sa jag.

Jag gick i väg och hittade inget brännbart, därför gick jag längre bort. Jag kände att jag steg snett, ramlade och blev liggande på vägen. Vad hände, jag kunde inte resa mig, var stel i höften, den värkte och jag var orörlig. Kan benet vara av? Jag vickade på tårna. Nej, det var inte brutet. Försökte ta mig upp igen, men det gick inte. Det ena benet var svart och ömt

och det andra var svårt att stå på. Vad är nu detta? Jag såg att foten blev större och mörkare. Vad ska jag göra?

– Tomas, är du där?

Inget hördes. Jag är nu ensam och kan dö här ute i natt. Ingen vet var jag är.

– Snälla Tomas, är du där? Jag behöver dig nu, hjälp mig!

Det var tyst. Kan ingen se var jag är?

– Om du stillar dig, Maria, kan du gå tillbaka.

– Vem är du?

Jag hörde en röst, jag vände mig om. Ingen syntes. Vem tillhörde rösten?

– Det är en vän som vill hjälpa dig, Maria. Du är bara rädd. Gå nu rakt fram.

Jag försökte resa mig, men föll ner till marken igen. Det gör så ont, det går inte. Tårarna föll, jag tyckte synd om mig. Jag la mig till rätta och tänkte, jag sover till det ljusnar för då kommer Muhammad att söka efter mig.

När jag låg och försökte somna, jag hörde Tomas röst.

– Mor, är du där?

– Ja, Tomas, jag har skadat mig och ligger ner och kan inte ta mig till byn. Jag ramlade och ingen vet var jag är.

– Lugn nu, du är inte i fara.

– Jo, jag blir föda åt fåglarna.

– Du ska inte alls bli fågelmat. Du ska ligga stilla och sova till det blir ljust, då kommer Muhammad.

– Jag vill inte dö, Tomas.

– Nej, ingen vill dö.

– Kan du vara hos mig i natt, Tomas?

– Ja, jag är din ena tanke i natt.

– Vaddå?

– Jo, du kan tänka, men jag kan komma in i din tanke då och då.

– Jag vet, Tomas, berätta något för mig så jag glömmer att jag ligger här.

– Ja, mor. Du ska bara lyssna och inte avbryta med: "Vaddå för?" Kan du lova mig det?

– Jag lovar.

– Då ska du få höra vad som hände en dag då jag gick in i en by. Jag gick till den punkt som var mitten av byn. Där ställde jag mig och frågade hur lång byn var. En man gick fram till mig och sa:

– Den är stor.

– Ja, men, hur lång är den? frågade jag, men ingen kunde svara. De som var där, blev kvar länge och samtalade om detta. Var började byn och var slutade den? Innan de kom på att jag hade lurat dem var jag långt borta. Jag ville få dem så engagerade att de glömde bort mig. I Indien är det lika svårt att få bo i en by som i vårt land. De är rädda för folk som de inte känner. Jag har, som du mor, varit rädd för de som har velat ta mitt liv och jag är som ett jagat djur

ibland. Jag går, som du, ut ur min tanke för att se vad som finns i min närhet. På så sätt har jag klarat av min vandring. I hamnstäder är vi eftertraktade, men inne i landet är det farligt att vistas. Om du kom hit, mor, skulle du se att världen är lika ändå. Indien är inte så annorlunda som folk tycks tro. De tänker likadant som vi, fast de tillber andra Gudar än vår Gud.

– Tillber? frågade jag.

– Mor, du lovade.

– Javisst! sa jag.

– Vi kommer från en kärleksfull Gud och de tror att deras Gud är flera stycken. De tror att de måste blidka sin Gud genom att offra olika saker såsom människor, eld, vatten, blommor och rökelse. De litar inte på sina Gudar, utan är ständigt rädda att bli ett offer för Gudarnas vrede. Har någon ramlat och brutit benet är det Gudarna som tog sönder deras ben. Då kryper de av rädsla för att Gudarna ska bli goda igen. Alla är så felupplysta i detta land. Ingen har hört talas om en Kärleks Gud. När jag berättar om detta, blir de arga på mig. De tror att Gudarna ska straffa dem om de lyssnar på mig. Ibland kan jag inte låta bli att tala om vad jag har sett och fått uppleva i den värld som för många är andlig. Ingen vill tro på mig. Kan du förstå att jag också har levt som du, varit rädd som du och gråtit som du. Ingen har kommit och frågat:

”Hur är det, Tomas? Ska jag vara hos dig tills du somnar?” Jag är ensam som du, mor, och saknar någon som håller av mig. En kvinna som kan dela min längtan, dela min glädje, se såsom jag gör. Jag är nog världens ende man, tänker jag ibland och går omkring och ser andra skratta och tala tillsammans med någon. Att få vara någon som andra ser, att bli tilltalad, att bli älskad för den man är. Du älskar mig för att du är min mor, jag din son och din ende familjemedlem. Men om du hade mött mig, hade du sett mig då? Ingen är outhärlig, men ibland känns det som om jag kom hit för att leva ett liv utanför mänskligheten. Jag tillhör inte detta jordeliv, mor. Jag är utanför.

– Jag älskar dig, Tomas.

– Jag vet att du älskar mig, mor. Men ingen annan har brytt sig om mig. När jag var barn var jag alltid påhittig och försökte hitta på saker för att man skulle se mig. Ingen hade ropat mitt namn om jag inte hade hittat på dumheter, de hade inte vetat att jag fanns. Har någon sagt till dig: ”Vilken härlig son du har.” Har någon berömt mig någon gång? Har du inte fått höra: ”Din son, Maria, är en odugling. Han är bara till besvär, han gör ingen nytta.” Hur många gånger har vi inte gråtit tillsammans för detta? Jag var önskad. Bara du har givit mig glädje i detta liv. Jag vill vara hos dig, mor. Jag vill alltid vara liten och krypa in i din famn och känna den tryggheten som jag gjorde förr. Jag har en vuxen kropp, men djupt inom mig finns en liten son som gråter sig till sömns. Jag är två personer, en stor stark man som älskar att tala och en liten son som önskar bli omtyckt för den jag är.

– Jag älskar dig, Tomas, sa jag.

– Du kan säga orden nu, men är du redo att lämna mig en dag?

– Varför, Tomas?

– Du lovade.

– Jag är tyst.

– Jo, mor, du ska förstå att jag inte finns i hela ditt liv. Du ska gå utan mig en tid. Du ska lära dig att inte ropa mitt namn när du är rädd. Du ska leva själv.

– Jag kan inte, Tomas.

– Jo, du ska lära dig uppskatta alla i din närhet, lära dig att se livet som det är. Ingen ska sakna mig mer än du. Mitt öde är att gå ner till jorden för att lämna dig. Det var vårt livsarbete. Jag är din tvillingsjäl som gick ner för att lämna dig här. Jag kan inte säga varför, men du ska gå ensam i flera liv för att lära dig leva bland dessa människor. Se hur de lever och lära dig. Jag är en annan person som helst lever i en annan typ av värld. Min värld är en värld där inga sorger finns, den världen är fylld av ro och harmoni. Var du än befinner dig, mor, kan du söka den världen. Den ligger nära dig. Du bär den världen inom dig. Om du bara lär dig rörelsen och tankerösten, kan du ta dig dit, och du kan lära dig att be till dig själv genom kärlek. Tanken kan ta dig till den kärleksfulla plats där du hör hemma. Då kommer du till ditt ursprung och din tanke kommer tillbaka till den platsen varifrån den en gång kom. Då är du tillbaka till den plats där jag vill bo.

Du ska minnas denna natt med glädje, inte med sorg. Ge ditt liv en mening. Le och var glad. Se allt som är svårt som något som du inte förstår. Försök att ta emot alla glada människor och bli deras vän. Undvik elaka eller dumma personer, de är inte mogna än. Se ditt liv som en gudagåva. Du fick en son som älskade dig mer än du någonsin kommer att förstå. Han är ett hjärta i din kropp. Han är den som vill att hjärtat ska sluta slå för att du ska få känna hur det är att vara ensam. Mor, du är en sinnestrik kvinna och du kan nog inte förstå vad som ska ske en dag.

Du ska bli den kvinna som du en gång önskade. Du ska inte dö i natt, du provar bara dig själv. Du tänker: ”Jag vill inte ha denna erfarenhet.” Bli inte aggressiv för det som sker, utan se det som en erfarenhet. Jag önskar att du vore här, mor. Då skulle jag sjunga en visa och krama om dig som du gjorde då jag var liten. Om du bara kunde ge mig lite tid, så skulle vi sitta som förr och titta på stjärnorna och se på himlavagnen.

– Tomas, jag känner att jag ligger i ditt knä nu.

– Jag känner det. Ser du den ensamma stjärnan där uppe?

– Ja, vår lilla stjärna, sa jag.

– Då tittar vi på samma stjärna. Kan du önska dig något av den lilla stjärnan, mor?

– Ja, att mitt liv blir som ditt.

– Hur då?

– Jo, att våra liv aldrig går isär. Att jag alltid föds som mor och du som min son.

– Den drömmen är nog svår att uppfylla.

– Säg inte så.

– Jo, mor, du är en annan person nästa gång.

– Ja, men du, Tomas?

- Jag är en annan då också.
- Så du menar att vi tappar varandra.
- Ja, en tid.
- Hemska tanke. Men varför får vi inte leva om vårt liv tillsammans?
- Nej, det blir nya personer som ska bli din familj.
- Ja, men du är ju min och kan väl följa med nästa gång?
- Nej, mitt öde är något annat. Du ska leva ensam framöver.
- Du är så otroligt dum, Tomas. Du säger att du vill göra det bästa av våra liv. Om du vill att vi ska vara lyckliga, varför är vi då tvungna att dela på oss och leva skilda?
- Du ska en gång ha så mycket erfarenhet att du förstår varför du fick det liv du fick.
- Kan jag förstå det är jag nog en galen kvinna. Du ska nog bli av med mig, om det är det du vill. Jag vill inte höra dig mer nu. Det spelar inte någon roll längre om fåglarna kommer. Jag vill dö nu så slipper jag höra på ditt dumma prat.

Vi tappade varandras tanke. Jag tror att jag somnade, annars drömde jag. I mörkret hörde jag en röst igen.

- Försök att resa dig, Maria.

Jag försökte att resa mig, men det gick inte.

- Jag kan inte, sa jag högt.

- Jo, du kan.

Jag försökte igen.

- Det går inte, sa jag och föll ner igen.

- Ropa på någon.

Jag ropade på Tomas.

- Jag är här igen, mor.

- Jo, Tomas, det var en röst som sa till mig att ropa.

- Varför ropade du på mig, varför inte på Muhammad?

- Jag vet inte.

- Jo, du är tryggast hos din Tomas.

- Ja, men han är en man som betyder mycket. Han är snäll mot mig.

- Ja, vi är olika i ditt liv. Du har olika känslor för oss. Jag är din son och du bär något av Tomas inom dig, men Muhammad är mannen i ditt liv. Han är den som får dig att blomma ut. Du är så lycklig tillsammans med honom.

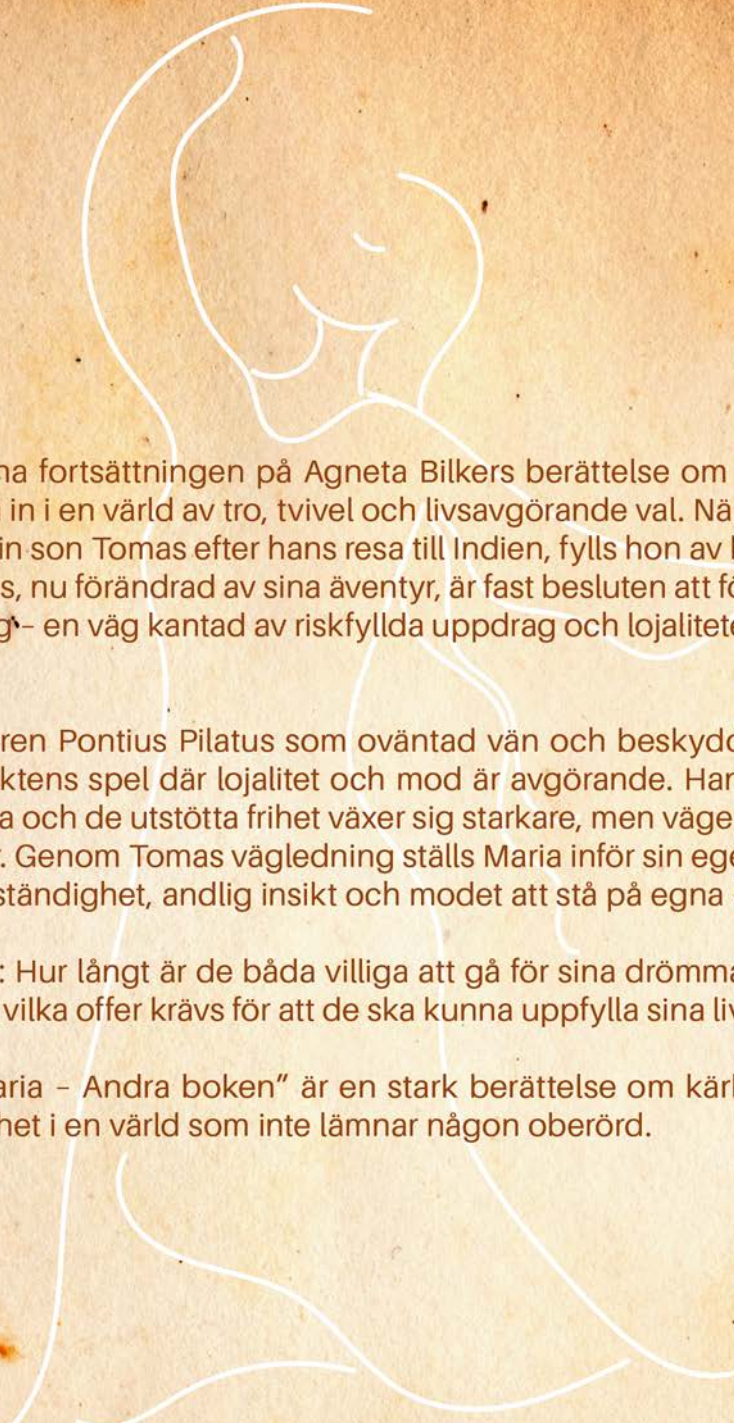
- Ja, Tomas, det är en känsla som inte går att beskriva.

- Just det. Gläd dig åt honom. Han är bra för dig ... Seså nu, mor! Le och se ut som om du var på en plats där inga sorger bor.

Jag försökte att tänka så, hur lycklig jag egentligen var, vilken underbar man jag delar livet med, vilken underbar son som alltid finns hos mig.

- Tomas, varför är du så säker på att vi inte föds i samma familj nästa gång?

- Jag har sett den plats jag kommer till efter detta liv.

Den storslagna fortsättningen på Agneta Bilkers berättelse om Maria får vi återigen kliva in i en värld av tro, tvivel och livsavgörande val. När Maria återförenas med sin son Tomas efter hans resa till Indien, fylls hon av både glädje och oro. Tomas, nu förändrad av sina äventyr, är fast besluten att följa en farlig och osäker väg – en väg kantad av riskfyllda uppdrag och lojaliteter som sätts på prov.

Med stridsherren Pontius Pilatus som oväntad vän och beskyddare, kastas Tomas in i maktens spel där lojalitet och mod är avgörande. Hans dröm om att ge esséerna och de utstötta frihet växer sig starkare, men vägen dit är fylld av utmaningar. Genom Tomas vägledning ställs Maria inför sin egen resa – en resa mot självständighet, andlig insikt och modet att stå på egna ben.

Men frågan är: Hur långt är de båda villiga att gå för sina drömmar och övertygelser? Och vilka offer krävs för att de ska kunna uppfylla sina livsuppdrag?

”I ljuset av Maria – Andra boken” är en stark berättelse om kärlek, tro och kampen för frihet i en värld som inte lämnar någon oberörd.

 **Förlagshuset
SILJANS MÅSAR**

ISBN: 978-91-89773-26-4

9

789189

773264